

**Buurtfeest
Schinkel-
eilanden**

pagina 6

**Traditionele
kerstrecepten**

pagina 11

**Voor de
kinderen
van alle
leeftijden:
Kleurplaat**

pagina 14

**Einde
van een
tijdperk**

pagina 17

Het warmste winternummer

Sint Maarten gevierd op het IJsbaanpad

Op 11 november was het weer raak; deze kinderen hadden er wel lol mee!

Inbraak

Het was een herfstige vrijdagochtend in november. Samen met mijn driejarige zoontje Jasper, zijn vriendinnetje Sarah en mijn moeder hadden we een korte wandeling in het bos gemaakt. Om half een stak ik de sleutel in ons slot, maar de deur werd weer dichtgeduwd. Ik dacht even dat Marc een grapje maakte, maar in een flits realiseerde ik me dat zijn fiets er niet stond. In de flits die daarop volgde, realiseerde ik me dat er iets niet klopte. Ik liep weg van de deur en probeerde door het gangraam te kijken. Op datzelfde moment stond er een wildvreemde man naast Jasper, Sarah en mijn moeder. Met een tas op zijn rug. Een wildvreemde die zomaar uit ons

huis stapt. Een oergevoel kwam in me naar boven. Ik probeerde hem tegen te houden. Maar een kat in het nauw maakt rare sprongen. Hij duwde mij wild van zich af en zette het op een lopen. Ik ging er achteraan. Hij had zijn fiets klaar staan aan het begin van de steiger. Nu realiseerde ik me dat ik op het moment dat ik thuiskwam nog dacht: hé, wat doet die fiets daar zo tegen het hek van Cora Kuyt?

Ik schreeuwde en schreeuwde. In iets wat veel op een Slavische taal leek begon hij tegen me te praten. Ineens stond Ko Jongkind naast me en Anton Schlichting. 'Een inbreker', riep ik. En daar gingen we. Ko en ik rennend en Anton op de fiets. Al snel bleek dat de benenwagen niet snel

Droomt u er ook van uw eigen woonark te bouwen?

Aarzel niet en maak kennis met ABC Arkenbouw.
Al 15 jaar specialist in het bouwen van woonarken.
Van klein tot groot, van modern tot klassiek en
alles wat daar tussen zit.

Kwaliteit voor ieders budget

Door het efficiënte bouwproces bouwen we zeer snel.
Hierdoor bouwen wij voor ieders budget maar altijd
kwaliteit tot in detail.

- Volledig vrije indeling van alle verdiepingen
- 15% energiebesparing door uitstekende isolatie
- Tot in de puntjes verzorgde afwerking
- Oplevering met Vereniging Eigen Huis
- Politiekeurmerk Veilig Wonen

 ABC Arkenbouw
Drijvende kracht achter uw woonwens

Bezoekadres: Griend 3, 8321 MN Urk, T 0527 201345

Kijk voor inspiratie op www.arkenbouw.nl

genoeg ging. Al rennend belde ik 112. Een mechanische stem klonk: 'blijft u aan de lijn, u wordt doorverbonden'. En wat deed dit apparaat – de verbinding verbreken. Het hele Bargoenswoordenboek heb ik eruit gegoooid, van voor naar achteren. 'Niet nu', dacht ik, 'Niet nu!' Weer bellen. Rennen en bellen, dat vergt veel conditie. Conditie, welke conditie? Weer die mechanische stem. Eindelijk een stem van vlees en bloed: 'Wie wilt u spreken?' 'De politie van Leijenberglaan', hijgde ik. 'Er is al een auto onderweg. U bent toch de buurvrouw die achter een inbreker aanzit?' zei de stem van vlees en bloed. 'Ja, maar ik ben niet de buurvrouw', riep ik. 'Er is bij mij ingebroken.' Dat ging het begripsvermogen te ver. 'Uw buurvrouw heeft ons net gebeld. Waar is de inbreker nu?' vroeg de politie. Ik wist het niet meer. Ze fietsten veel te snel (dat zou ik waarschijnlijk ook doen als ik op het punt stond om gelyncht te worden).

Ik was ze kwijt en ben maar omgedraaid. Terug naar Jasper, Sarah en mijn moeder. Mijn moeder kwam al aanhollen. Ze was doodsbang dat de inbreker mij iets zou aandoen. Bij binnenkomst wachtte de tweede verrassing die hoort bij inbraken: rommel. Alle kasten in de slaapkamer waren leeggetrokken. Een tip kan ik u alvast geven: bewaar nooit waardevolle spullen tussen kleding, ondergoed, sokken of lakens. Dat is de favoriete bewaarplek van de brave burger. Maar ook keukenlades zijn populair. Hij heeft zelfs in de berging een kast leeggetrokken en was net bezig met het uitzoeken van sleutels op het moment dat wij hem 'stoorden'.

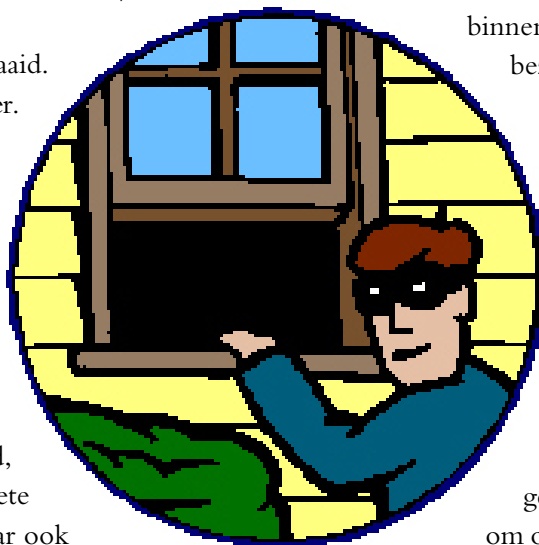
De politie arriveerde. Jasper wist ons te vertellen dat hij handschoenen aan had. 'Zwarte handschoenen, mama, had hij aan', zei Jasper. En hij had gelijk. Geen vingerafdruk was er te vinden. Maar hij had een klein detail over het hoofd gezien: hij had zijn kauwgom laten vallen. Dat is iets wat wij absoluut niet lusten en het lag ook precies bij het raam waar hij naar binnen was gegaan. De kauwgom was nog vers, dus het DNA van de inbreker hebben ze in ieder geval. Nu de inbreker zelf nog...

Uit navraag bij de burens blijkt dat de buurvrouw verderop hem diezelfde ochtend nog gedag heeft gezegd en de buurjongen hem de avond ervoor 's nachts om één uur nog over de steiger heeft zien lopen. Hij dacht dat hij bij iemand op bezoek was geweest. Dan begint de volgende fase: wat is er allemaal meegenomen? De schade viel nog mee. Het was duidelijk dat hij alleen op zoek was naar kleine waardevolle dingen. Volgens de politie zijn ze vooral op zoek naar geld,

pasjes, sieraden, kentekenpapieren, laptops en camera's. Eerst alle passen blokkeren. Weer een volgende fase: de verzekering bellen. De normaal altijd zo vriendelijke man van DOV begint ineens andere taal te spreken. Vragen als: gebruikte u de laptop zakelijk, want ja, dan moet u een andere verzekering afsluiten. Of de camera was zeker al oud hè? Nee, hij was net een paar maanden oud! Heeft u overal de bonnetjes nog van? Op het moment dat we de verzekering afsloten heeft hij dit allemaal niet genoemd. Je maakt op dat moment een schatting en als het vervolgens echt zover komt, dan is ineens alles oud en verjaard. Dat betekent concreet dat je ieder jaar je verzekering moet herzien. U begrijpt het: hier zijn we nog niet mee klaar.

Ik merk bij mezelf dat ik het vooral een vervelend idee vind dat er iemand zonder te vragen mijn huis is binnengegaan. Jasper is er ook een tijd mee bezig geweest. Hij heeft dagenlang politie en inbrekertje gespeeld met zijn speelgoed. De spullen zijn vervangbaar, maar het gevoel blijft knagen. Er huist zich nog steeds een onveilig gevoel in mezelf. Het slijt wel. Maar het komt er vooral uit op momenten dat ik 's avonds alleen thuis ben. Overal op de ramen zijn nu sloten geplaatst. En een goede vriend van me die bij de politie werkt, heeft me haarfijn uitgelegd welke manieren er allemaal zijn om ons huis binnen te komen. Het onveilige gevoel kwam weer even in alle hevigheid terug. Nooit geweten allemaal. Was ik nu zo naïef? Nu denk ik iedere keer als ik wegga: zijn alle ramen en deuren dicht en op slot? Maar ook dat zal wel slijten.

Marije

Gezocht voor de opmaak van de nieuwsbrief:

Opmaker/DTP'er m/v

Om de taak probleemloos over te nemen is Adobe CS3 het handigst doch niet noodzakelijk. Kopij en beeldmateriaal wordt digitaal aangeleverd.

Wat vooral nodig is, zijn enthousiasme en liefde voor de buurt.

Geïnteresseerd? Mail dan naar Dave:
dave@vwz-amsterdam.nl

Inbraaktips

*E*lders in dit blad schreef ik over een vriend die bij de politie werkt. Hij heeft een paar handige en bruikbare tips.

Kijk eens kritisch naar je eigen woning en stel jezelf de vraag: maak ik het een inbreker makkelijk? De bedoeling is namelijk om het een inbreker zo moeilijk mogelijk te maken. Een inbreker kijkt naar een huis en vraagt zich af hoeveel tijd hij nodig heeft om binnen te komen (hij wil zo min mogelijk lawaai maken en zo snel mogelijk binnen zijn). Hoe meer hindernissen, hoe eerder hij verdergaat naar een ander huis. Je kunt je huis tot een fort maken. Dat betekent overal rolluiken of tralies voor de ramen, zware sloten en een grote kluis, waar je 's avonds al je waardevolle spullen in doet. Maar dat is niet wat de meeste mensen willen.

Wat is een alternatief?

Stel je jezelf de vraag welke plekken je als eerste inbraakveilig moet maken? Dat zijn dus alle toegangen tot de woning. Ramen en deuren, zowel aan de walkant als aan de waterkant. Als je een raam vergeet, dan heeft de rest ook niet veel zin. Vooral de oudere woonboten in ons midden hebben vaak deze raamsluiting

(zie foto ->).

Deze is heel makkelijk en binnen zeer korte tijd te vernielen. De inbreker draait hem om met een tang en binnen zeer korte tijd breekt hij af bij de bevestiging bij het raam.

Bij een sluiting met openslaande

deuren zoals deze (zie foto ->) boort de inbreker met een klein houtboortje (want dat maakt geen geluid) een gaatje en duwt de hendel omhoog.

Ook in sluitingen zoals deze bij ramen (zie foto) boort de inbreker een gaatje, doet een ijzerdraadje erdoorheen en trekt de hendel omhoog.

Om deze ramen en deuren veiliger te maken kun je ervoor kiezen om sloten te plaatsen.

Het beste is om twee sloten te plaatsen, aan weerszijden van de ramen, zoals op de foto boven. Je kan ook voor een sluiting kiezen met daarin een geïntegreerd slot. Sommige raamscharnieren tik je er aan de buitenkant zo uit. Dan valt het raam aan de bovenkant er gewoon uit. Dit is vaak het geval bij oudere woonboten. Plaats dievenklauwen, dan is het niet meer mogelijk. Ga naar een goede ijzerwarenwinkel waar ze goed en degelijk advies kunnen geven.

Zorg voor goede verlichting. Lampen die aanspringen als iemand langsloopt. Vooral op plekken op het terras of andere donkere plekken in en om je boot. Zorg dat je vanaf de steigerkant niet makkelijk op het terras komt.

Nog een goedkope tip, al is ie wellicht wat kindonvriendelijk:

Koop een plank zo lang als het terras. Spuit deze vol met kit. Sla een heleboel flessen kapot. Steek de grote glasscherven in de kit. Zoveel dat je de plank niet meer kunt vastpakken. Leg deze plank aan de zijkant van het terras en bevestig hem aan de ark. Dit zorgt ervoor dat je niet meer vanaf de zijkant op het terras kunt klimmen. Een schuifpui kun je makkelijk beveiligen met een extra slot en je kunt (als de schuivende deur naar binnen schuift) een balk ter grote van het raam in de gleuf leggen zodat de deur gewoonweg niet open kan schuiven.

Sociale controle is ook heel belangrijk. Nu is het wel zo dat de sociale controle 's nachts op één oor ligt. Maar als u 's nachts iets verdachts hoort, zoals hevig krakend hout, rinkelend glas of zachtjes boren, aarzel dan niet en bel de politie. Beter een keer teveel bellen dan een keer te weinig!

Marije

DONKERVООRT

CHALET-, WAGEN- EN ARKENBOUW

EEN NIEUWKOMER IN DE ARKENBOUW!

Met meer dan 40 jaar ervaring in de chalet- en woonwagenbouw, heeft Donkervoort enige tijd geleden succesvol de markt van de arkenbouw betreden.

U zult merken dat vanaf uw eerste bezoek aan ons bedrijf alle aandacht en zorg wordt besteed aan uw nieuwe woning. Samen met u nemen wij uw wensen door en wordt er voor u geheel vrijblijvend een duidelijke prijsopgave en tekening gemaakt.

Donkervoort BV
Frankeneng 114
6716 AA – Ede Gld
Tel. 0318-634366

Internet: www.donkervoort.com
E-mail: info@donkervoort.com

Ook tijdens de bouw van uw woonark bent u bij ons van harte welkom. Na de bouw wordt uw woning op locatie op uw betoncasco geplaatst.

Laat onze kwaliteit u overtuigen en bel voor meer informatie of maak een afspraak om ons geheel vrijblijvend eens een bezoek te brengen.

KOMO-GECEERTIFICEERD

woonboot.nl
15.000 bezoekers per maand!

NU OOK
360°
FOTO'S!

Al 35 jaar zijn wij dé gespecialiseerde woonbotenmakelaar, de eerste beëdigde en tevens gecertificeerde woonbotentaxateur van Nederland, actief door het gehele land.

Taxeren: Scherpe tarieven en binnen enkele dagen op locatie.

Verkopen: Vooraf advies, geheel vrijblijvend en zonder kosten.

Werkwijze: Wij maken vooraf, samen met u, een plan van aanpak en wij werken op basis van NO CURE NO PAY. U weet exact waar u aan toe bent en betaalt ons alleen bij de daadwerkelijke verkoop.

„Hans Kok; begrijpt het 'water wonen' gevoel. Verkoop van uw woonboot is heel wat anders dan een 'gewoon' huis, dit vereist specialistische kennis, maatwerk en persoonlijke benadering.“

Hans Kok Woonbotenmakelaar | Utrechtseweg 25A | 1381 GR Weesp
tel 0294 - 41 05 06 | fax 0294 - 48 11 79 | info@woonboot.nl | www.woonboot.nl

Buurtfeest Schinkeleilanden

Op 4 oktober vond het aangekondigde buurtfeest plaats, onder de noemer Rondje 1076. Jammer dat het pittig koud was. Wethouder Carolien Gehrels opende het feest en de Schinkeleilanden vanaf een enorme hoogwerker waar ze bijna afwoei. We mochten zelf ook allemaal mee omhoog. Leuk uitzicht, ook op de bewoners van het Olympisch Kwartier. Er waren rondlopende thee- en koffieschenkers, tentjes waar je eten en drinken kon halen en informatiestandjes van de sportclubs en andere activiteiten die je rond het Olympisch stadion kunt ontplooiën.

Ko Jongkind had een ludieke actie op poten gezet om de verdwenen bomen en dieren te memoreren. Hij was verkleed als begrafenisondernemer met een grote kist. Jammer genoeg ging de geplande stoet niet helemaal goed, maar het statement was helder. Zelf had ik ook zo m'n vraagtekens bij de enorme hoeveelheden dode bomen die in het gebied zijn neergezet en -gelegd. Omdat ik zelf het

eilandrondje met Cock Rigter deed, kreeg ik te horen wat de diepere zin hiervan is. Jammer genoeg heb ik daardoor niet het kunstrondje kunnen doen, wat me ook heel leuk had geleken.

De natuur

Op het natuureiland zijn de bomen neergelegd in losse stapels om onderdak te kunnen bieden aan diverse diersoorten waarvoor dat de ideale biotoop schijnt te zijn. Tussen de kale boomstammen zullen waarschijnlijk allerlei planten en struiken opschieten. En als dat niet (voldoende) gebeurt, dan zullen ze over een jaar er wel iets aan struikgewas bijzetten.

De nepooievaar op het stukje met staande dode bomen staat manmoedig het goede voorbeeld te geven aan overtrekkende ooievaars. Nu maar hopen dat ze zijn

voorbeeld ook gaan volgen. Op het stukje met de wel levende bomen zijn ze expres zo dicht bij elkaar gezet dat het totaal onbegaanbaar moet worden voor menselijke wezens. We zullen snel genoeg merken of het eiland inderdaad de dieren gaat trekken die nu verwacht worden. Ach, volgens onze stadsbioloog zijn dieren reuze flexibel. Wie weet komen er nog wel meer soorten dan we ooit hadden. Jammer alleen dat ik er zo weinig van kan herkennen. Biologie was nooit m'n sterkste vak op school. Is er trouwens al een aalscholver gesignaleerd op de palen die in het water staan? Ik heb er wel veel meeuwen op zien zitten.

Er waren een aantal leuke extra attracties op de eilanden neergezet. Wigwams – of liever gezegd tipi's – waren neergezet voor de kleintjes. Daar kon gekleurd en geschminckt worden, begreep ik.

Een van de levende standbeelden die verschenen

Er waren levende standbeelden, picknickkleedjes en een aantal hippe loungesets die zouden mogen blijven staan, al waren ze niet vastgenageld. Zoals de meesten van ons al vermoedden, is er geen spoor meer van te bekennen. Of ze nu in het water of op iemands terras zijn terechtgekomen weet ik niet. Een absolute favoriet bleek het rondje op de Segway. Niet alleen voor de jongeren, zo bewijst de foto.

Op het Parkeiland waren mensen neergestreken die onder een plastic zeil soep zaten op te warmen. Op een gegeven moment kwam een politieagent

De Segway-demo was erg populaire, en niet alleen onder de jeugd

Deze bewoner op vier hoog had waarschijnlijk geen gluurders verwacht

poolshoogte nemen. Hij had het bericht gekregen dat deze mensen daar al een week aan het kamperen waren. Volslagen

nonsens. Van de hondenuitlaters onder ons begreep ik dat er die ochtend nog helemaal niemand was. Een storm in een glas water dus.

Al met al was het een geslaagde middag, al haalde hij het natuurlijk niet bij ons A10 pyjamafeestje van de maand ervoor.

Tegengas

Het aanschouwen van de vernieuwde Schinkeleilanden tijdens de opening was niet voor iedereen een zuiver genot. Ik vond het zelf allemaal mooi maar tegelijkertijd vond ik het wel heel klinisch overkomen. Ik heb er alle begrip voor dat het de bedoeling was een mooi stadspark te creëren dat voor alle burgers vrij toegankelijk is. Helaas kan dat niet gecombineerd worden met veel bosjes en struikgewas waar puberjongeren zich kunnen vermaken. Gelukkig hebben we daar nog iets van in andere delen van de buurt, vooral rond de sluis en langs de A10 en de Jachthavenweg.

Het was ook jammer dat zoveel bomen moesten sneuvelen. De boel is nu erg kaal en zal dat nog wel een aantal jaar blijven. Te zijner tijd zullen de nieuwe boompjes groot

worden, en dat doet je je afvragen waarom de gekapte bomen er niet konden blijven.

De door Ko Jongkind opgerichte ABS heeft tijdens het hele proces, van de eerste planning tot en met de opening, luidkeels en hevig geprotesteerd. Zij vonden het brede fietspad teveel van het goede, vooral omdat een aantal van de volkstuintjes aan de Stadiongracht ervoor plaats moest maken.

Hun plan was om op de openingsdag een begrafenisstoet met doodskist van de oude eilanden op te voeren. Ik vond het een leuk idee, maar helaas ging het niet door. Wel waren de (verklede) actieve leden aanwezig (zie foto's) die hun standpunt via foldertjes en toespraken aan veel van de bezoekers hebben bekendgemaakt.

Zij blijven erop doorhameren, onder meer door te ageren voor de ooit voorgestelde kinderboerderij op het noordelijke schiereiland. Zo zagen we een paar weken geleden hoe Ko een artikel met foto in de Echo kreeg.

Voor de kinderboerderij is er geen onverdeeld draagvlak onder de buurtbewoners, waarvan veel vinden dat er al zoiets te vinden is binnen een redelijk afstand van onze buurt, zoals eentje in het Rembrandtpark en een aan de Lizzy Ansinghstraat en de geitenboerderij in het Amsterdamse bos. Ik vind wel dat het nogal bot was van de organisatie dat ze op Werelddierendag op de plek van de kinderboerderij een Noord Amerikaanse tentoonstelling

hadden neergezet, met tipi's en nota bene een pelsjager die tientallen dierenvachten had uitgesteld. Tactvol is anders!

Dave

Wat betekent Kerst voor onze buurtbewoners?

Kerstfeest in India

Deze mooie herinnering speelt zich af aan de voet van de Ganges in de Himalaya in een klein pelgrimsdorpje. Op kerstochtend werden er manden met bloemen gebracht. Ongeveer 60m² vloer is dan bedekt met bloemen. Iedereen haalde dan de bloemblaadjes eraf en deed ze in grote manden. In de middag gingen we met z'n allen naar een hangbrug over de Ganges. Daar strooiden we de blaadjes over het water uit. Bij iedere worp wenste ik het mooiste dat ik wensen kon, veel liefde en gezondheid voor iedereen. De dagen ervoor is er door iedereen geld ingezameld. Van dit geld zijn cadeautjes gekocht. Later die middag kwamen alle weeskinderen uit de streek bij elkaar. Allemaal kinderen in schooluniformen stonden daar. We gingen gezamenlijk eten, een Indiase feestmaaltijd. We zaten op allemaal jutezakken, die in lange rijen lagen. De borden waren gemaakt van bladeren. Het was een prachtig gezicht. Als je klaar was met eten, dan gooide je je bord naar buiten. Daar stonden koeien die ze met heel veel smaak opaten. Daarna gingen we samen met de kinderen kerstliedjes zingen. Engelse welteverstaan; Indiase kerstliedjes bestaan er niet. Na het zingen kregen alle kinderen een cadeautje. 's Avonds kreeg iedereen een bootje gemaakt van bladeren. Het bootje was gevuld met bloemen, wierook en een kaarsje. We gingen met z'n allen weer naar de Ganges en daar werden de bootjes te water gelaten. Het was een prachtig gezicht. In het donker zie je dan al die verlichte bootjes op het water.

Ika

Kerstfeest met echte kaarsjes

Mijn mooie herinnering aan de kerst is aan ons familiehuis in Brabant. Een paar dagen voor de kerst zaagden we een kerstboom uit de tuin. Het was de top van een door mijn oma 46 jaargeleden geplante dennenboom. We versierden de boom met echte ouderwetse ballen. En dan het hoogtepunt: het aansteken van de echte kaarsjes. Maar met een emmer water ernaast, want er zit een rieten dak op het huis.

Pauline

Kerst in de sneeuw

Niemand in onze familie heeft zin in al die kerstverplichtingen.

We hebben de ideale oplossing gevonden. Sinds een jaar of 10 gaan we ieder jaar met kerst op wintersport. We huren

een groot huis in Zwitserland of Frankrijk. We gaan met de hele familie, een man of 18. Dit is een geweldige manier om de kerstverplichting te ontlopen. Lekker de hele dag skiën. Opa snowboardt nog op zijn 74e. Hij geeft alle kleinkinderen snowboard-les. 's Avonds gaan alle blikken van de slagerij uit Stiens open. Geen ingewikkelde kerstdiners, maar heerlijke gehaktballen in jus of rijst met ragout of Babi Pangang. Ieder jaar weer wat anders. Dit is onze meest ideale kerst.

Sjoukje

Kippenhok

Het was een aantal dagen voor kerst. Ik zat met twee ook vrijgezelle vriendinnen op de bank, toen nog 3 hoog in de Baarsjes. 'O nee, kerst en oud en nieuw komen eraan. Al die verplichtingen en iedereen viert het met zijn vriendje.' En die hadden wij juist net niet. Een vriendin riep direct: 'Dan gaan we iets leuks organiseren.' We gingen aan de slag. Elf vrijgezelle vriendinnen werden het er uiteindelijk. Iedereen ging iets maken voor het diner. Maar de dagen ervoor ging alles mis. Slechte voortekens... Er werden voor onze deur 2 mannen doodgeschoten en alsof dat nog niets was stierf ook het vogeltje van mijn vriendin (overigens gewoon een natuurlijke dood, geen afrekening in het criminele circuit). Zelfs het licht in het hele trappenhuis begaf het. De avond brak aan. Elf giebelende in vol kerstornaat geklede dames kwamen met allemaal schalen eten omhoog door het stikdonkere trappenhuis. En met het verhaal van de net twee vermoorde mannen voor de deur nog vers in het geheugen, werd iedere donkere hoek nog enger. Ondanks

alle slechte voortekens hebben we een ongelooflijk leuke

en gezellige kerst gehad. Een hok vol kakelende kippen. Niets geen saaie kerst. En die haantjes, die hebben we niet gemist...

Marienke

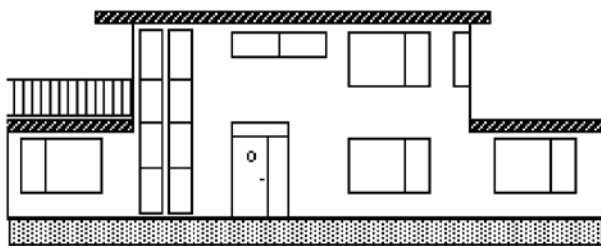
Een kerstkindje

Het was kerstnacht. Ik was zwanger en mijn vliezen braken. Het had wel iets zo 's nachts in de huiskamer met de kerstboom aan. Maar al snel bleek dat de baby in het vruchtwater had gepoept. Naar het ziekenhuis dus. Dwalend door de totaal verlaten gangen van het VU ziekenhuis brak de gehele roze wolk in duizend stukjes. Er was een enkele bevalling geweest en verder was alles leeg. We voelden ons net Jozef en Maria. Uiteindelijk lagen we in ons stalletje, samen met een ezel,

een koe, een kribbe en ... Was het maar zo, de werkelijkheid was iets anders: een steriele kamer met apparaten en een kille arts in opleiding - brrrrr. Uiteindelijk om zes uur 's avonds op eerste kerstdag kwam onze zoon ter wereld: Jasper. Moeder en kind moesten een nachtje blijven. Ze hadden me iets te veel pijnstilling gegeven, zowel Jasper als ik waren buitenwesten. Op tweede kerstdag mochten we naar huis. Met mijn wallen vers onder de ogen, nog hyper van de hormonen en bovenal met een prachtige zoon, zongen we kerstliedjes. Ik denk dat ik alleen geneuried heb...

Marije

Arkon Woonschepen- onderhoud

www.arkonbouw.nl

**nieuwbouw, verhogen, verlengen,
onderhoud**

- voor:
- het bouwen van een nieuwe woonark
 - het nieuw opbouwen van uw huidige casco
 - het verlengen of verhogen van uw huidige woonark
 - het vernieuwen van de buitenwandbetimmering
 - het restaureren of vernieuwen van kozijnen
 - het plaatsen van isolerende beglazing
 - het aanbrengen van afmeervoorzieningen
 - het aanbrengen van een omloop
 - het installeren van rioelpompinstallaties
 - alle voorkomende verbouwingen aan het interieur
 - sanitair gas water elektra CV

Arkon tel. 020-6166651
info@arkonbouw.nl

**ELEKTRA
EN SANITAIRE ARTIKELEN**

W.J.CORNELISSEN & Zn

STADIONWEG 259

TEL.: 6790931

IJZERWAREN EN GEREEDSCHAPPEN

DEALER VAN

BOSCH
BLACK & DECKER
MAKITA

Traditionele kerstrecepten

Rumkransjes:

Voor het deeg:

100 gram boter

100 gram suiker

1 zakje vanillesuiker

1 flesje rumessence

1 ei

100 gram bloem

1 theelepel bakpoeder

200 gram havervlokken

De boter zachtroeren en dan suiker met vanillesuiker en rumessence erdoor roeren. Vervolgens het ei en dan de bloem met bakpoeder zeven en lepel voor lepel erdoor roeren.

Tenslotte de havervlokken erdoor kneden. Is het deeg te kleverig, dan even in de koelkast zetten. Het deeg dun

uitrollen en met een ronde vorm kransjes uitsteken.

De oven voorverwarmen op 175-200 graden Celsius en dan de koekjes bakken in 10-15 minuten

Voor het glazuur:

110 gram gezeefde poedersuiker

2-3 eetlepels rum

De poedersuiker met rum tot een dikvloeibare massa roeren en de nog warme kransjes ermee bestrijken.

Amandelsterren:

300 gram bloem

20 gram cacao

1 theelepel bakpoeder

75 gram suiker

1 zakje vanillesuiker

3 druppels amandelessence

3 eetlepels melk

175 gram koude boter

koffiemelk

50 gram suiker

200 gram geschaafde amandelen

Meel met cacao en bakpoeder mengen en zeven boven een kom. In het midden een kuultje maken. Daarin suiker, vanillesuiker, amandelessence en melk langzaam met een deel van de bloem tot een dikke massa mengen.

De boter in stukjes snijden, met meel bedekken en vanuit het midden alle ingrediënten snel tot een glad deeg kneden. Als het deeg te kleverig is, het even op een koele plaats zetten. Het deeg uitrollen tot circa 3 mm dik en dan sterren uitsteken. Op een ingevet bakblik leggen en de deegkoekjes bestrijken met koffiemelk met suiker en bestrooien met amandelen.

De oven voorverwarmen op 175-200 graden Celsius en de koekjes bakken in 10-15 minuten.

Rondjes

50 gram suiker

175 gram boter

75 gram rietsuiker

1 theelepel stroop

1 eetlepel water

120 gram bloem

De suiker al roerend verhitten en bruin laten worden. De suiker vervolgens op een ingevet stuk aluminiumfolie leggen en de afgekoelde suiker fijndrukken.

De boter romig roeren geleidelijk suiker stroop en water toevoegen. De bloem zeven en lepel voor lepel erdoor kneden. Als laatste de fijngedrukte suiker erdoor kneden. Cirkels ter grootte van een hazelnoot uitsteken, niet te dicht naast elkaar op een bakblik leggen.

De oven voorverwarmen op 175-200 graden Celsius en de koekjes bakken in 10 minuten.

Helga

Kerstoverpeinzing

*S*taren naar de eerste sneeuw van het seizoen is altijd een uitstekende aanleiding om je gedachten eens te laten terugglijden naar het verleden. Een mens wordt toch altijd een tikje nostalgisch van die langzaam neerdwarrelende vlokken. Dertig jaar geleden alweer beleefde ik zo'n nacht die je normaal alleen in horrorfilms ziet, maar als kind kun je dat gelukkig uitstekend relativeren.

Het was koud, erg koud. Het had gesneeuwd en vroor stevig die oudejaarsavond in 1978. Mijn oom en tante waren met hun twee kinderen naar Rotterdam gekomen om oud en nieuw te vieren. Het was reuze gezellig totdat mijn moeder één apparaatje teveel aanzette.

Wat het 'm deed, weet ik niet meer, maar plotsklaps ging het licht uit. Het vervangen van de stoppen had geen effect, het was de centrale stop die doorgeslagen was. En aan een centrale stop mag je als gewoon mens niet zelf gaan prutsen. Uiteraard was oudjaar nou niet zo'n avond dat de monteur van het toen nog niet geprivatiseerde energiebedrijf stond te springen om langs te komen.

Dus werd het al gauw steenkoud in huis, want het vroor die nacht 17 graden. Wij kinderen vluchtten gezwind naar de burens en hebben daar de niet te missen oudejaarsshow van Freek de Jonge gekeken en vuurwerk afgestoken voordat we uiteindelijk met z'n zevenen op een kamer een warme nacht (al was het dan niet erg veel -rust) beleefden. Thuis kwam de monteur in alle vroegte en had m'n vader gelukkig de verwarming weer snel aan de praat. Gauw dook hij z'n bed weer in om te wachten tot de temperatuur in huis dragelijke proporties had aangenomen.

Knal

De verwarming loeide naar hartelust. Maar plotseling klonk er een enorme knal, gevolgd door een ijselijke kreet van mijn tante. De radiator in de logeerkamer was geëxplodeerd. Het expansievat op zolder was 's nachts helemaal bevroren en om de druk kwijt te raken had de verwarming de zwakste plek gezocht, de logeerkamer. Het smerige zwarte water zat op de gordijnen, het behang, het plafond en in de koffer, kortom, het was een enorme chaos. De betreffende

radiator werd dichtgedraaid en het leven hernam zijn normale katerende nieuwjaarsloop met Garmisch en oude oliebollen bij het ontbijt.

Wij hadden schaatsen geregeld voor mijn neefje en nichtje en ijshockeyden inmiddels prinsheerlijk op het vijvertje voor de deur. Al veel te vroeg was het moment gekomen dat we afscheid moesten nemen. Maar de oude diesel van mijn oom wilde echt niet starten met die kou, een graadje of zeven onder nul die dag.

Uren zijn ze bezig geweest met föhns en wat dies meer zij om het kreng aan de praat te krijgen. Toen dat eindelijk gelukt was, was het al ruim na vijven en werd besloten nog even wat te eten alvorens de terugtocht naar Noord-Frankrijk te aanvaarden.

Mijn oom ging tussendoor nog even snel de auto starten, voordat de kou hem weer in z'n greep had. Met verende tred liep hij naar buiten, gleed het stoepje af en brak zijn been. Onze naaste buurman was de dienstdoende chirurg die avond. En zo kwam het dat mijn oom met zijn arts meereed naar het ziekenhuis en 's avonds laat in het gips weer hoogstpersoonlijk door de dokter werd afgeleverd bij mijn ouders. Van naar huis rijden is het die avond niet meer gekomen.

Ziek

Dat kwam goed uit, want toen belde mijn oma op om te zeggen dat ze nu toch wel heel ziek was geworden en of er iemand naar Leiden zou kunnen komen om voor haar te zorgen. De volgende ochtend vertrok mijn moeder spoorslags naar mijn oma, zat mijn oom met z'n been omhoog en moest mijn vader weer gewoon naar z'n werk. Mijn tante heeft zich uit de naad gewerkt om ons huishouden draaiende te houden en met succes, al moesten we wel even wennen aan haar kookkunst.

Het kan raar lopen, zo'n oudejaarsavond... In mijn herinnering zijn ze nog de hele week gebleven en zijn mijn neefje en nichtje uitgegroeid tot de beste schaatsers van Frankrijk. En dat zijn ze waarschijnlijk nog steeds, gezien de Franse afwezigheid bij welke schaatskampioenschappen dan ook. Al met al was het de leukste kerstvakantie van mijn leven.

Ellen

Te koop: Woonark met ligplaats
Vraagprijs: € 319.000

Leuke woonark met bijzondere vormgeving, een modern licht interieur, een zonnig dakterras (ZW) met doorkijk naar de Schinkel en een woonoppervlak van ca. 95 m². Het geheel is afgemeerd op een courante locatie in het stadsdeel Oud Zuid, op steenworp afstand van het Olympisch stadion, het Nieuwe Meer en het Amsterdamse Bos, met een uitstekende ontsluiting naar de zuidelijke ringweg.

De indeling is als volgt

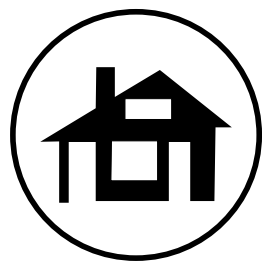
Entree, hal, royale sfeervolle keuken v.v. getoogde ramen, enige

apparatuur en een hardstenen aanrecht, moderne badkamer met ligbad, wastafel en toilet, twee slaapvertrekken, verdieping met woonkamer v.v. openslaande deuren naar het dakterras en een serre.

Bijzonderheden

- Drijvend terras over de gehele lengte aan de walzijde
- Walaansluitingen: gas, elektra, water, riool.

Voor informatie: Wirtz-Visser, telefoon 0294-271786
of via de site www.wirtzvisser.nl

W. VAN DUIN
SCHILDERWERKEN
LEVERANCIER VAN O.A. HISTOR
EN PROFESSIONELE VERNEN VAN

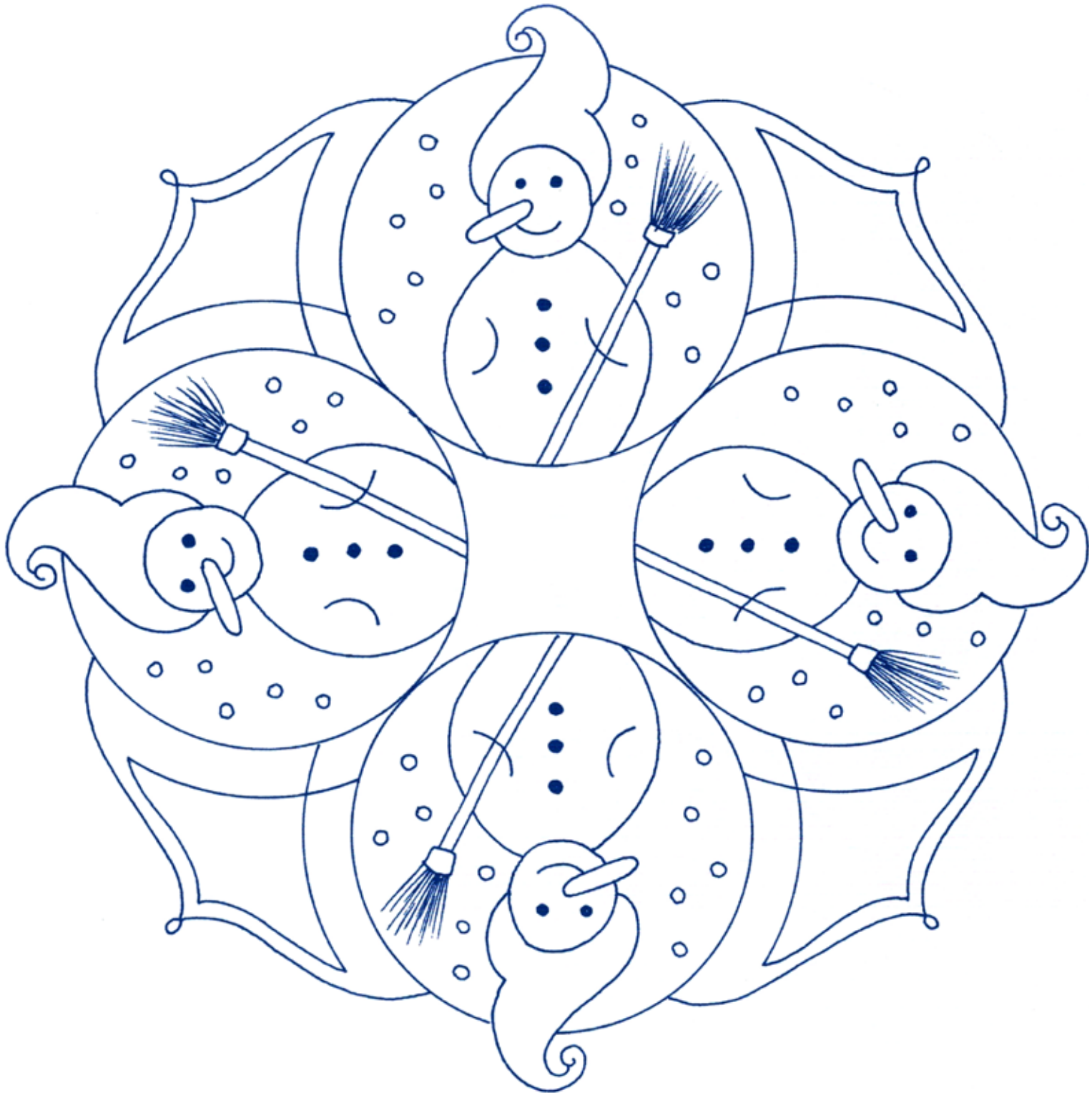
Tevens:

• wandafwerking • kleuradviezen • isolatiebeglazing • zonwering

10% korting voor VWZ leden!

Hoofddorpweg 28 • 1058 PC Amsterdam • Telefoon: 020 - 617 04 95 • Fax: 020 - 615 39 06

Kleurplaat

Wie maakt hier het mooiste plaatje van?

Dit kleurplaatje met een winterse - en oosterse - smaak biedt leuke mogelijkheden voor de jonge kunstenaar(e)s onder onze lezers, al behoeven de sneeuwpoppen niet veel aan inkleuren!

Als jij denkt van jouw exemplaar iets heel moois te hebben gemaakt, zet je naam, adres en leeftijd erop en geef het af bij Marije, Ijsbaanpad 68F (steiger 2). In januari plaatsen we de plaatjes op de VWZ-website.

Een unieke ervaring

*E*r is iets wat ik heb gedaan dat nagenoeg niemand onder jullie heeft gedaan of ooit zou kunnen doen. Nieuwsgierig? Het antwoord is simpel... als buitenlander ben ik Nederlander geworden! Ik vond het een aangename ervaring en het leek me aardig om jullie erover te vertellen.

Misschien weet je dat alle buitenlanders een kaartje bij zich mee moeten hebben waarop de voorwaarden staan, waaronder het hen is toegestaan om in Nederland te wonen (en werken). Heel globaal gezegd had je of een verblijfsvergunning of een vestigingsvergunning nodig, waarvan de laatste je meer rechten – en rechtszekerheid – gaf. Een vestigingsvergunning was vijf jaar geldig in plaats van één en als je je als nieuwe immigrant braaf gedroeg, kon je na vijf jaar een vestigingsvergunning krijgen.

Aangezien ik sinds 1975 in Nederland woon, was dat hele proces al lang achter de rug. Het bleef echter nodig dat ik wel eens bij de vreemdelingenpolitie aan de Johan Huizingalaan langsging, om mijn vestigingsvergunning te verlengen. Kenmerkend van die bezoeken zijn tamelijk lange wachttijden, die in het algemeen best gezellig zijn. Het gros van de medewerkers zijn namelijk kleurrijke figuren uit Afrika, de Antillen of andere provincies van Verwegistan, die bovendien veelal een zootje leuke, speelse kinderen bij zich hebben.

De laatste keer dat ik daar was, viel mijn blik op een bordje over Nederlander worden. Het is nou eenmaal zo dat ik me vaker had afgevraagd of dat iets voor mij was. Als Amerikaanse burger die in Nederland woont zijn er niet al teveel ongemakken en die er wel zijn hebben voornamelijk met belastingen te maken. Je bent onderhevig aan de belastingstelsels van beide landen, wat wil zeggen dat je aangifte in beide landen moet doen. De belastingsschulden vallen mee want er is een verdrag ter voorkoming van dubbele belastingen. De situatie komt echter niet zo heel veel voor en er zijn veel belastinginspecteurs in beide landen die er geen ervaring mee hebben. Deze zijn meestal net dezelfde figuren die elke poging om een deel van je belasting niet te hoeven betalen, als een potentieel fraudedelict beschouwen. Zo komt het dat ik jaar in jaar uit een belastingenconsulent in een of beide landen in de arm heb moeten nemen, om de zaak uitgebreid uit te vechten en mij uiteindelijk een verpauperende factuur te overhandigen.

Verlossing?

Ik wilde allang van de Amerikaanse aangifteplicht af, maar alle bronnen gaven hetzelfde antwoord: je kunt overlijden (lees: doodvallen) of je kunt je Amerikaanse burgerschap opgeven; maar ook in die beide gevallen moet je aan allerlei voorwaarden voldoen! Als lijk moet je via je erfgenamen nog met het Amerikaanse erfrecht afrekenen. En als je nog leeft moet je niet te rijk zijn én je moet alles gedurende de laatste vijf jaren netjes hebben betaald. Dat is uiteraard juist ingewikkeld als je al die jaren ook belasting in het andere land hebt betaald.

Dan is er ook nog de vraag of je zo'n stap überhaupt wilt nemen. Ik ben grootgebracht om trots op mijn geboorteland te zijn, om me zelfs als uitverkoren te beschouwen. Dat yankee patriottisme is moeilijk te begrijpen voor een Europeaan, maar het is er wel! Van dat gevoel werden af en toe door de jaren heen diverse brokjes afgeknabbeld. In de jaren '70 waren er al incidenten, zoals toen ik als Amerikaan door de kinderen van de burens met sneeuwballen werd bekogeld. Dat kwam omdat men tijdens het Reaganbewind atoombommen in Europa wilde stationneren. Uiteraard zorgden de eindeloze mistappen van de huidige regering ervoor dat de afbrokkeling tot sneltreinvaart accelereerde. Ik vond het toch nog niet voldoende aanleiding om mijn amerikaansheid op te geven.

De druppel die de emmer deed overlopen was geloof ik de presidentsverkiezing van 2004. Als mijn landgenoten in staat waren om de criminaliteit van hun eigen overheid vier jaar lang te aanschouwen en daarna dezelfde boeven nog een keer aan de macht te brengen, dan was voor mij de maat vol. Ik ging daarbij niet over één nacht ijs, maar toen ik eindelijk in het kantoor van de vreemdelingenpolitie stond, was het me ineens helder.

Knoop doorhakken

Nadat ik aan de beurt was en mijn vestigingsvergunning had geregeld, ging ik het andere kantoor binnen met 'Nederlander worden' op de deur. Dat was heel anders: er

waren geen wachtenden vóór mij en ik kon gewoon aan de balie mijn verhaal doen in plaats van in een privé hokje te moeten gaan zitten. De dienstdoende ambtenaar pakte een formulier en begon vragen op mij af te vuren. Ik was ouder dan 65, ik had meer dan 25 jaar in Nederland gewoond, ik had een dak boven mijn hoofd en was financieel gezond, ik kon (blijkbaar) een gesprek in de Nederlandse taal voeren en ik had me nooit ernstig misdragen. Nu de clou: ik hoefde me niet eens te naturaliseren! Nederland kent namelijk een ‘optie’-procedure die je als een soort inburgeringssluiproute kunt beschouwen. Ik mocht mijn ingevulde formulier meenemen naar de Dienst Persoonsgegevens aan de Stadhouderskade, de optieverklaring afleggen, de leges (ten bedrage van 132 euro) betalen en afwachten tot ik uitgenodigd werd voor een ceremonie waarop ik met een lichte andere aspiranten tot Nederlander zou worden verheven.

Maar eerst wilde ik met mijn Amerikaanse belastingconsulent nagaan of en hoe ik écht van mijn Amerikaanse belastingverplichtingen kon afkomen. Dat is pas afgelopen voorjaar tot mijn volle tevredenheid bevestigd. In april heb ik de optieverklaring afgelegd. Er zijn maar twee ambtenaren die dit doen; de meeste behandelen uitsluitend naturalisaties, die een stuk ingewikkelder zijn. Mijn ambtenaar was een vriendelijke en aardige dame die in staat was om mee te lachen toen ik bekende ooit een boete voor foutparkeren te hebben gekregen. Haar naam klonk niet echt Nederlands en ik vermoed dat zij ook immigrant was.

De datum voor de ceremonie die ik moest bijwonen werd pas in juni vastgesteld, toen ik al met zomervakantie was. Mijn afwezigheid op de afgesproken dag (1 juli) werd coulant behandeld en bij mijn terugkomst vond ik een tweede uitnodiging in de poststapel voor een ceremonie op

5 augustus in de Boekmanzaal in de Stopera. Deze heb ik uiteraard bijgewoond. Ik mocht een paar goede maatjes

meenemen en die vonden het reuze spannend. Een derde maat die ik had uitgenodigd was verhinderd, maar hij heeft me een mailtje gestuurd waarin hij me liet weten dat mij nu het geheim van de Nederlanders onthuld zou worden. Daar had hij gelijk in, maar uiteraard kan ik er niets verders in het openbaar over vertellen.

Ontroerend

Zelf vond ik de ceremonie ontroerend maar heel gepast. Ceremoniemeester was de stadsdeelvoorzitter van Zeeburg, Nico Salm, die begon met een korte toespraak gevolgd door een welkomstwoord op video van Job Cohen. Vervolgens werden de aspiranten een voor een naar voren geroepen om hun officiële verklaring in ontvangst te nemen en even iets over zichzelf te vertellen. Wij kregen allen een Delftsblauwe aardappel die ooit deel uitmaakte van een kunstwerk met de naam ‘kunst als gift’ van ene Ni Haifeng. Daarbij zat een boekje in de vorm van een paspoort, maar

met als inhoud een uitleg over de symbolische gedachtegang achter het kunstwerk: wij mochten ons voortaan zien als aardappels in de stampot van Amsterdam. Daarna zong Henk Kreukniet het Wilhelmus voor ons met accordeonbegeleiding van Eddy van Damme (meezingen toegestaan, niet verplicht!). Daarna kregen we een drankje om er vervolgens uit te worden gegooid.

Voor de menigte medeaspiranten wekte indruk. Ze kwamen overal vandaan, Suriname, Zuid-Afrika, Oeganda, Marokko, Oekraïne en zelfs Afghanistan. Een enkele had de kindjes meegenomen. Ik kan me goed voorstellen dat veel van hen buitengewoon dankbaar waren om in Nederland terecht te mogen komen. En ik merkte dat ik er ook dankbaar voor was – en trots dat ‘mijn’ nieuwe thuisstad en -land deze plechtigheid op zo’n bijzonder passende manier wist vorm te geven.

Dave

Einde van een tijdperk

*T*oen het herfstnummer van de Nieuwsbrief uitkwam, ben ik zoals altijd bij de plaatselijke adverteerders langsgegaan om hun proefnummers af te geven. Deze keer kreeg ik bij IJzerwarenhandel Cornelissen te horen dat dit zijn laatste jaar als adverteerder zou zijn. De reden: de zaak wordt opdoekt! Van zoiets hoor je niet op te kijken; mensen worden nu eenmaal een dagje ouder en op een bepaald moment gaan ze met pensioen. Maar dit sloeg bij mij toch in als een bom.

Eén van de eerste winkeliers die ik na mijn aankomst in deze buurt leerde kennen was Jan Cornelissen, want de vorige bewoners van mijn boot hadden nooit een gasaansluiting laten aanleggen. Zodoende moest ik gasflessen

kopen om mee te koken en om me via een keukengeiser van warm tapwater te laten voorzien. Een buurman vertelde dat ik bij 'de ijzerhandel aan het Stadionplein' terecht kon en zo begon een relatie die inmiddels 25 jaar bestaat. Pas later leerde ik dat ik gasflessen ook bij de olieboer aan de overkant van de Schinkel had kunnen halen, maar die overstap heb ik nooit gemaakt. Ik ging daar wel in m'n kano stookolie halen. Daarvan vond ik de risico's aanvaardbaar, omdat de jerrycans olie bij het kapseizen van de kano zouden blijven drijven. Dat is uiteraard niet het geval met zo'n ijzeren gasfles!

Toentertijd waren er in dat hoekje van de Stadionweg naast het plantsoentje meer traditionele winkeliers dan nu, zoals

bijvoorbeeld kaas- en groenteboeren, en konden mensen uit de woonbotenbuurt daar de meeste van hun dagelijkse behoeften halen. Wat dat betreft is er de laatste vijftig jaar een geleidelijke afbrokkeling geweest. Een van de laatste was de poelier in de hoek waar nu 'de Italiaan' z'n restaurant/catering/kookschool Cucina Casalinga heeft gevestigd. Deze gaat ook de winkel van Cornelissen overnemen, om zo het restaurant gescheiden van de kookschool en catering te kunnen drijven.

De ijzerhandel heeft ondanks alles het karakter van een buurtwinkel kunnen behouden en het valt me op, als ik daar een poosje blijf hangen, dat een groot deel van de klanten eigenlijk op of over de grens zitten tussen klant of maat van de winkelier. De houding van velen die binnenlopen lijkt wel die van de stamgast van een kroegje, die er net zoveel voor gezelschap is binnengekomen als om een handjevol schroefjes of een gloeilamp te kopen. Het deed me denken aan de herinneringen die de ouderen onder ons blijven koesteren aan onze kleurrijke vroegere burens zoals Jan Verduin en Joop Takkenberg.

Raadsel

Het was me allang een raadsel dat in de advertentie in de Nieuwsbrief, de ijzerwarenhandel met de naam 'W.J.Cornelissen & Zn' wordt genoemd. Ik had namelijk nog nooit een jonge vent achter de toonbank zien staan. De vrouw van de eigenaar wel, maar niemand met de kenmerken van een zoon. Nu was dat een van mijn eerste vragen toen ik dit interview ging afnemen: hoe zit dat met die zoon? Het antwoord had ik al vermoed: de inmiddels op pensioenleeftijd belandde Jan Cornelissen is zelf de zoon van W.J.Cornelissen! Hij vertelt dat de zaak al 77 jaar bestaat en door hem zelf pas 48 jaar geleden van zijn vader is overgenomen. Hij heeft wel een zoon – twee zelfs – maar die hebben allebei op andere gebieden carrière gemaakt.

De winkel moet aan het eind van het jaar leeg opgeleverd worden en daarom is-ie op zaterdag 13 december voor het laatst open. Daarna moet in twee weken tijd alles eruit gehaald – niet alleen de overgebleven handelsvoorraad maar ook de kasten en planken en apparaten zoals de sleutelmolen. En in de grootte van die taak moet je je niet vergissen, want achter de knusse winkelruimte die je als incidentele bezoeker ziet, ligt een hele serie opslagruimten die een meter of twintig in de achtertuin uitloopt. Eén van de nadelen van zo'n buurtwinkel is dat het je als passant niet opvalt hoe uitgebreid het assortiment er eigenlijk is.

Ik vraag Jan wat hij met z'n overgebleven voorraad gaat doen en hij zegt dat hij de boel tegen een spotprijsje aan een collega zal moeten 'weggeven'. Het enige wat hij niet weg wil doen is de klassieke, 19e-eeuws ogende weegschaal die hij heeft voor het uitmeten van losse goederen zoals spijkers en schroefjes. Deze heeft nog een ijkmerk van de rijksinspectie van 2007 en Jan vertelt dat hij in werkelijkheid niet

zo heel oud is. De echte oude van vroeger raakte begin jaren '60 dermate versleten dat hij niet meer door de beugel kon.

Huur verhoogd

Er zijn diverse redenen waarom de winkel juist nu gaat sluiten, maar boven aan de lijst staat de eerder dit jaar opgelegde huurverhoging van 25%. Volgens Jan was de zaak altijd net rendabel maar met zo'n verhoging in de vaste lasten ging het gewoon niet meer. Wat ook aan het verlies van levensvatbaarheid van de winkel heeft bijgedragen is de herprofilering van het kruispunt op het Stadionplein, waardoor het voor mensen die vanuit de Stadionweg met de auto komen, niet meer mogelijk is om fatsoenlijk in het hoekje bij het plantsoen te komen. Hij wil niet zeggen dat z'n zaak daardoor de nek is omgedraaid, maar het heeft er zeker aan bijgedragen.

Maar Jan is een realist en zich er dus goed van bewust dat de kleine detailhandel zoals hij deze al die jaren heeft gedreven, zijn beste tijd heeft gehad. Hij merkt op dat hij vroeger regelmatig bezoek kreeg van de vertegenwoordigers van de groothandels, die overal in de winkel rondkeken om de voorraad te controleren. Zo werd een stuk van zijn last overgenomen en de relatie met de groothandelaren in gezonde stand gehouden.

Terwijl ik in de winkel vragen sta te stellen en ondertussen overal aan het rondneuzen ben, valt het me op hoe deze man geroutineerd is in z'n zaak. Niks verbazends aan – uiteraard leer je na bijna een halve eeuw precies in welke van de tientallen laden en bakjes het door de klant gewenste artikel te vinden is. Maar het zet me aan het denken over hoe zo iemand afscheid kan nemen van die levenswijze en hoe hij zich bezig gaat houden als hij ermee stopt.

Nou dan, even gewoon brutaal vragen! Wat blijkt? Jan heeft er wel degelijk aan gedacht. Hij erkent dat het met hem niet goed zou gaan als hij ineens helemaal zou stoppen. Hij heeft nooit tijd gehad om een hobby te koesteren en evenmin droomt hij van verre reizen maken of van een muziekinstrument leren bespelen. Hij heeft dus voor een soort afkickkuur gekozen, door een deeltijdbaan bij een collega te gaan zoeken. Toevallig heeft hij op de dag dat ik er op bezoek ben beet gekregen en wel bij IJzerwarenhandel Aalsmeer op de Aalsmeerweg aan de westkant van de Schinkel. Dat is mooi, want daar zullen wij bootbewoners nu ook terecht moeten en zo zullen we soms een bekende tegenkomen bij het aanschaffen van een vervangende kraanleertje!

Continuïteit

Mooi ook voor de veteranawinkelier: naast twee dagen per week minder werken is hij op deze manier ook van de administratieve taken af, die hem in voorgaande jaren vaak tot in de weekeinden het harnas injoegen. Ik vraag of hij ook een nieuwe woning moet zoeken maar dat is nu dus niet nodig. De familie heeft jarenlang boven de winkel gewoond, zoals dat in deze branche traditioneel hoort, maar vier jaar geleden zijn ze naar een huis in Ouderkerk verhuisd. Trots vertelt Jan dat hij een fietsroute tussen huis en winkel heeft uitgedokterd waar geen enkel verkeerslicht staat! De

verlenging van deze route over de sluis zal ook nuttig zijn als hij straks aan de Aalsmeerweg gaat werken. Als ik het goed heb, zal dan wel minstens één verkeerslicht niet meer te vermijden zijn!

Tussen nu en 13 december is het geen gek idee om er even een bezoekje te brengen en tussen de overgebleven spullen rond te snuffelen, vooral de gereedschappen. Deze zijn van een kwaliteit die je niet bij de Praxis zult vinden, of in ieder geval niet tegen de uitverkooprijzen die nu bij Cornelissen gelden! Tegelijk heb je dan de kans om afscheid te nemen van deze oude buurtgenoot. Dat, met veel tegenzin, doen wij bij deze ook. Succes Jan!

Dave

Een interview

met Joop Rooze

zij aan de walkant komen, maar een politieagent wiens naam hij vergeten is, ging voor. Jammer vond hij dat toen, maar achteraf gezien vindt hij het nog steeds heerlijk aan de kop op steiger 3. Tot 1993 heeft hij samen met zijn vriend op die tjalk gewoond, maar op een dag, na 30 jaar samen te zijn geweest, vertrok zijn vriend met de helft van de inboedel. Dat was voor Joop een moeilijke tijd.

Nog drie jaar heeft hij alleen op de tjalk gewoond, maar het onderhoud werd toch te zwaar. Toen hij besloot de tjalk te verkopen, bleek dat niet eenvoudig voor een boot zonder ligplaats. Op een dag kwam er een wiskundelerares, die belangstelling had. Zij kocht de tjalk en die ligt nu nog steeds aan het Amstelveld. Omdat hij per se een ark wilde waarvan de woonkamer aan de kopse kant lag, heeft Joop lang moeten zoeken voordat hij zijn huidige ark vond in Gorinchem.

Joop is in 1925 in Amsterdam geboren. Zijn moeder stierf toen hij 4 jaar was. Toen heeft

hij een tijdje in een kindertehuis gewoond. Ze waren thuis met z'n achten, drie zussen en vijf broers. Daarvoor regel je niet zo gemakkelijk opvang. In 1946 ging hij in dienst. In die tijd betekende dat dat je naar de oost moest, het huidige Indonesië. Hij ging met de boot naar Engeland en van daar naar het verre Indië. Daar was dus toen een guerrillaoorlog aan de gang en hij heeft er hard moeten vechten. In 1950 kwam hij terug zonder beroep of opleiding.

Hij begon onderaan bij de firma Kok, handel in haarden en gasfornuizen, en heeft daar 16 jaar gewerkt. Allerlei functies heeft hij er bekleed en dankzij 12 jaar lang studeren in de avonduren is hij erin geslaagd om op te klimmen tot manager. Daarna

In 1968 is Joop hier op het IJsbaanpad komen wonen. Zijn ark ligt op de kop van steiger 3 en dat is een mooie plek. De ark die er nu ligt is niet dezelfde als in 1968. Ik vroeg hem waarom hij ervoor gekozen heeft om op het water te gaan wonen. Nou, de reden daarvoor was dat er in de zestiger jaren een grote woningsnood heerste. Op een dag liep hij tegen een tjalk aan die lag bij de Omval aan de Weespertrekvaart. Het was een mooi schip en samen met zijn vriend kon hij die tjalk kopen. Pure mazzel, want er was veel belangstelling voor.

Vervolgens moesten zij een jaar wachten op een ligplaats. Dat werd uiteindelijk het IJsbaanpad. Aanvankelijk zouden

heeft hij administratieve functies bekleed bij de Rechtbank en bij de Inspectie van de Omzetbelasting.

Dan vertelt Joop een paar leuke anekdotes:

- De eerste nacht dat Joop op de ark sliep werd hij 's ochtends door de burens gewekt. Zo van: "Joop opstaan! Je boot is aan het zinken." Gelukkig kwam iedereen helpen. Bertus Ultee kwam meteen met een pomp. Wat bleek nu? Een waterleiding was niet goed aangesloten.
- Het was Koninginnedag. Joop ging lekker de stad in. Bij café "het Smalle" dronk hij een biertje en zakte lekker door. De volgende morgen kwam hij thuis. En wat zag hij? Allerlei burens stonden bij zijn boot en vroegen zich af waarom Joop niet thuisgekomen was 's nachts. Zij maakten zich ongerust. Ja, er is een grote saamhorigheid op steiger 3.

- Ook vertelde Joop dat hij toen, als mede-initiatiefnemer van het project om de Jachthavenweg bij Stadsdeel Oud Zuid te krijgen, een gesprek gevoerd heeft met onze tegenwoordige minister Guusje ter Horst. Zij was indertijd de wethouder van Amsterdam die belast was met deze portefeuille.

Ook heeft hij ooit in een reclamespotje van het GAK postbode gespeeld. Dat spotje was bedoeld om het ziekteverzuim terug te dringen. Ja, want als je ziek bent krijg je steeds minder post. Dus de postbode heeft als eerste in dat in de gaten dat er iets mis is...

- Ik vroeg Joop of er in de loop der jaren veel veranderd was in onze buurt.

"Ja, vroeger toen hier vlakbij de camping was, werd er

regelmatig ingebroken in auto's. Het gebeurde zelfs dat op een ochtend een auto op kistjes gezet was en dat de wielen verdwenen waren."

- Ook had je vroeger op de Jachthavenweg een boot die wat kruidenierswaren verkocht en ook bij de campingwinkel kon je nog eens wat halen. Nu zijn alle winkels ver weg en boodschappen doen valt niet mee als je oud of ziek bent. Want helaas kwakkelt Joop de laatste tijd wat met zijn gezondheid. Maar hij blijft lachen.

Helga

Bijbootjes: reactie van een lezer

In het herfstnummer hadden we het over het (bedenklijke) nut van een bijboot, met een quiz waarmee je kon nagaan of je gediend bent met het bezit van zo 'n bootje. Er is één reactie binnengekomen:

Beste redactie,

Heb je thans een bijboot? Nee.

Zo niet, heb je er ooit een gehad? Nee.

De rest van de vragen doet niet meer ter zake. In alle 38 jaar dat ik op een woonboot woon, heb ik de verleiding van een bijboot weerstaan. Ik deel de analyse van Dave volledig.

Vriendelijke groeten,
Maurits Dienske

Nieuwenmeer

*N*ee, dat is geen tikfout, maar juist de naam van een website. Waar we het over willen hebben is de Vereniging Nieuw en Meer, die deze website beheert (voluit: www.nieuwenmeer.nl). Na twintig jaar is dit door deze vereniging kunstenaars opgerichte dorp aan de overkant van de Nieuwe Meer uitgegroeid tot een financiële autarkie.

Het 3,7 hectare grote terrein van Nieuw en Meer ligt op een strook droog land tussen de westoever van de Nieuwe Meer en de Ringvaart. Deze strook deelt de vereniging met een jachthaventje naast de doorvaart tussen het meer en de Ringvaart. De bebouwing op het deel van de vereniging dateert uit de jaren 1930 en deed dienst als kruitmagazijn van het Rijk tot 1962, waarna het 26 jaar leeg stond. In 1988 werd het terrein en de gebouwen door een groep kunstenaars gekraakt, die vervolgens de vereniging oprichtten.

Deze groep mag wel geogd hebben als een bende hippies, maar zij hadden al ervaring met het kraken van verlaten gebouwen van het Rijk en met de juridische toestanden eromheen. Als je hun geschiedenis leest op hun website, dan krijg je de indruk dat het evengoed yuppies als hippies waren. Zij hebben hun juridische status goed geregeld en na twee jaar touwtrekkerij werden ze legaal verklaard als bewoners/beheerders van het perceel. Voorwaarde was wel dat ze de kosten van het

onderhoud zelf zouden opbrengen; de vereniging is dus uniek in haar financiële onafhankelijkheid.

Nieuw en Meer bevindt zich in een afgelegen, halfverwilderd gebied vlakbij de oude brug waar de Oude Haagseweg de Ringvaart kruist. Deze brug zelf is ook best interessant; na jarenlang afgesloten te zijn geweest vanwege achterstallig onderhoud, is zij nu in ere hersteld, maar alleen toegankelijk voor fietsen en streekvervoer. Het is wel te bereiken op de fiets door het Anton Schleperspad helemaal uit te rijden, of met de auto door via de Johan Huizingalaan de Oude Haagseweg langs de Oeverlanden te volgen en bij het hotel rechtdoor te rijden tot de oude brug, waar je vóór de brug het weggetje linksaf neemt.

De bewoners zijn uiteraard druk bezig met hun diverse ambachten, maar ze zijn altijd vriendelijk en gastvrij. Bezoekers worden warm en op informele wijze onthaald. Zij hebben een gemeenschappelijke eetzaal en als je rond het einde van de middag aankomt heb je kans dat je een aantal van de mensen kunt leren kennen – en zelfs bij de maaltijd kunt aanschuiven.

Daarnaast kun je een uniek kunststuk kopen ter verfraaiing van je interieur.

Dave

Na-Druk-Geluk

Situatie dd. 5 november.

Tv-maker Tom Waes is een van de bootbewoners die Antwerps dok moeten verlaten

'Ik laat me niet wegjagen'

Televisiemaker Tom Waes dreigt uit de Antwerpse haven te moeten verkassen. Het havenbedrijf van de stad heeft vier ligplaatsvergunningen gecreëerd voor woonboten, maar Waes' zelf gerenoveerde woonboot maakt nagenoeg geen kans om zo'n vergunning in de wacht te slepen.

DOOR TINA DE GENDT

ANTWERPEN • 'Ik woon hier al van voor er zelfs maar sprake was van vergunningen', zegt Waes. 'En ik zal niet vertrekken voor een rechter mij komt zeggen dat ik moet.'

Op zijn zachtst uitgedrukt is Tom 'Testosteron' Waes "zeer kwaad" over de manier waarop hij is behandeld. Sinds hij drie jaar geleden in zijn woonboot in de Antwerpse haven introk, heeft hij naar eigen zeggen nog niets dan ellende gehad met het Antwerps Havenbedrijf. In het eerste jaar werd een nieuwe regeling getroffen voor de ligvergunningen, het jaar daarop was er weer een nieuwe verordening die bepaalde dat het liggeld 1.700 euro per maand zou

bedragen en dit jaar moeten woonboten plots een speciale vergunning hebben, zoniet kunnen ze vertrekken.

Het Antwerps Havenbedrijf heeft echter besloten slechts vier vergunningen toe te kennen voor evenveel ligplaatsen in het Kempisch Dok. Negen woonbooteigenaars dienden daarvoor een aanvraag in, onder wie Tom Waes. Die schat zijn kansen wel erg klein in. Met zijn 400 vierkante meter oppervlakte en luxueuze inrichting is de Cingaro naar de nieuwe normen van het Havenbedrijf immers veel te groot, veel te hoog en veel te modern om in aanmerking te komen. En zelfs als hij toch door de keuring zou raken, geeft het Havenbedrijf voorrang aan de kleinste en authentiekste kandidaten.

"Het is belachelijk", vindt Waes. "Ik lag hier al. Als de burgemeester van Schoten plots beslist dat huizen niet hoger mogen zijn dan zes meter, kan hij de nieuwkomers wel verplichten zich daaraan te houden, maar hij kan de bestaande huizen van zeven meter toch niet slopen? Waarom zou het anders zijn voor woonboten?"

"We begrijpen dat het pijnlijk is voor meneer Waes", klinkt het bij het Havenbedrijf. "Maar de aanvragen voor woonboten zijn de laatste jaren zo sterk gestegen dat we niet anders kunnen. De Antwerpse haven heeft in de eerste plaats een commerciële functie. We moeten ingrijpen voor de hele haven vol ligt met woonboten die de economische activiteit verstoren." "Onzin!", meent Waes, "In het Kempisch dok is al jaren geen economische activiteit meer."

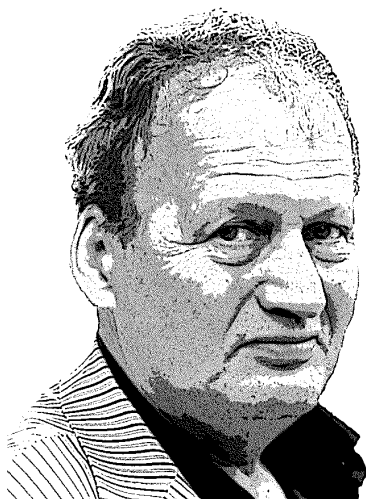
Ook de vrees van de haven voor een overrompeling aan woonbootbewoners is volgens Waes ongegrond. "Behalve de gepensioneerde binnenschippers zijn er momenteel een tiental andere woonboten. Er komen bovendien geen schepen, maar alleen bewoners bij. Voor ik de Cingaro gekocht heb, lag

Negen woonbooteigenaars dienden een aanvraag in voor vier vergunningen en evenveel ligplaatsen in het Kempisch Dok

die boot hier al jaren te verkommeren. Dat ze de wrakken weg willen uit de haven, akkoord. Maar ik heb mijn boot volledig gerenoveerd. Ze zouden mij moeten bedanken, maar behandelen mij als een paria."

Het is overigens niet alleen de bekende Vlaming Tom Waes die klachten heeft over de opruimplannen van het Havenbedrijf. Sinds een jaar hebben een twintigtal woonbootbewoners ook de actiegroep 'Het Woonschip' opgericht om op te komen voor de rechten van de permanente havenbewoners. "Woonbootbewoners in Antwerpen verblijven nu op het randje van de illegaliteit", zegt medeoprichter André Maes. "We worden gedoogd omdat men niet weet waar men ons anders zou leggen. Wat het Havenbedrijf over het hoofd ziet, is dat niet alle woonboten vervallen krotten zijn. Die negen kandidaten voor de ligplaatsen zijn alle negen mensen die duizenden euro's hebben geïnvesteerd in de renovatie van hun boot. Daar worden ze nu in feite voor gestraft."

Waes is vast van plan te procederen als hij de vergunning niet krijgt. En als dat niet lukt, zal hij nog regularisering aanvragen. En als ook dat op niets uitdraait? "Tja, dan weet ik het niet", zegt Waes. "De haven van Antwerpen is ook een beetje een gevangenis. De enige uitwegen zijn het Albertkanaal en de Schelde, maar daar mag je ook niet liggen." Even valt Waes stil, maar dan gaat hij nog gedrevener door: "Daarbij ben ik helemaal niet van plan te verhuizen. Ik woon hier

Lieve Wilbert

Ingezonden brieven

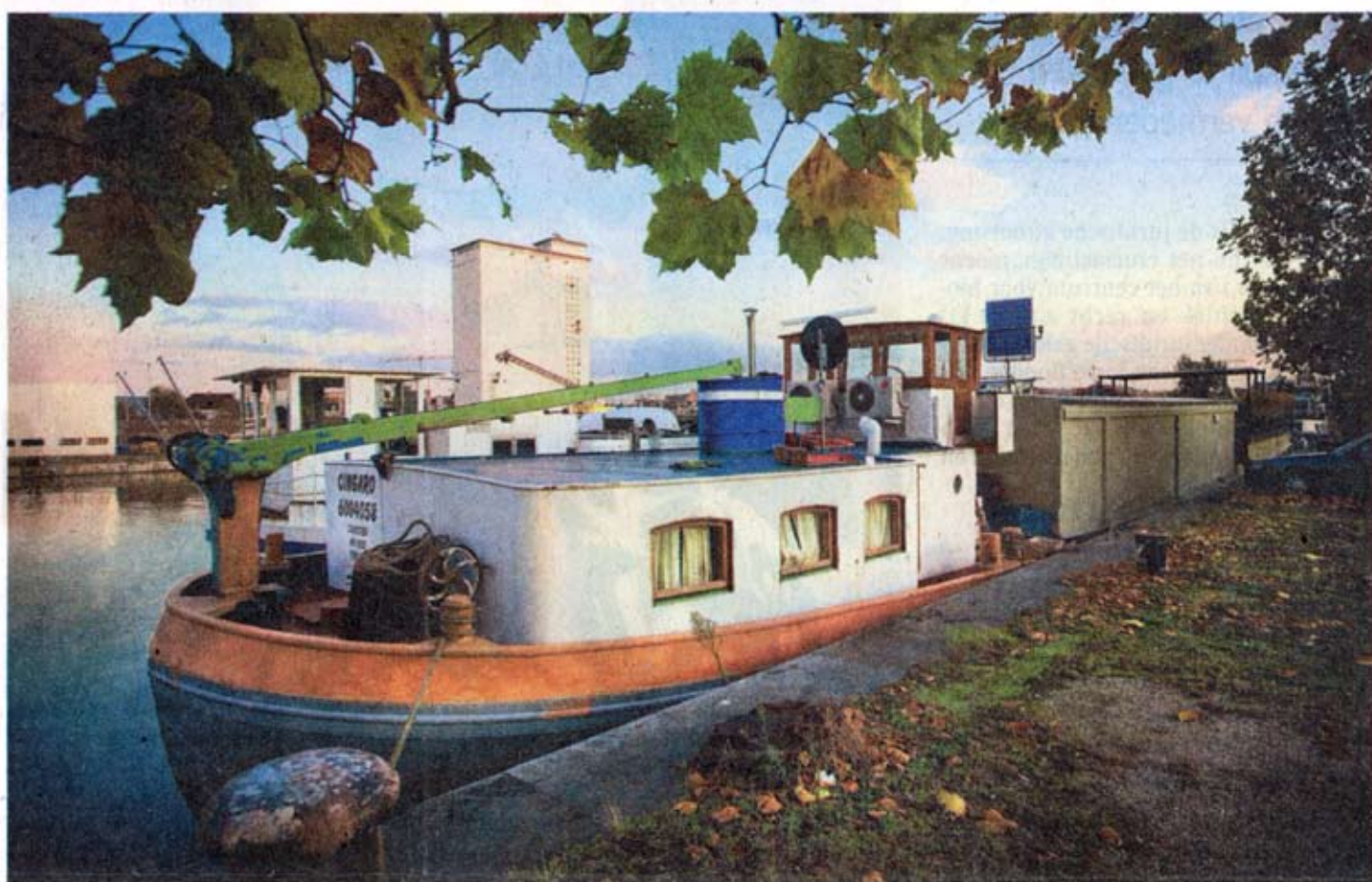

FOTO JIMMY KETS

■ De Cingaro is met zijn 400 vierkante meter en luxueuze inrichting te groot om in aanmerking te komen voor een vergunning.

graag, mijn kinderen gaan hier naar school, we hebben ons leven hier opgebouwd."

Samen met de andere woonbootbewoners denkt Waes ook aan een gezamenlijke actie tegen de plannen van het Havenbedrijf. "Weet u", zegt Waes, "Ik zou een perfecte ambassadeur voor de haven van Antwerpen kunnen zijn. Als er ook maar iemand in het havenbedrijf een beetje visie zou hebben, kunnen de Antwerpse dokken zo uitgroeien tot de Seine in Parijs of de Thames in London, waar prachtige woonboten overal kunnen aanmeren. Maar in de plaats worden we opgejaagd en afgestraft. Dat zal ik niet laten gebeuren."

Woonboten boomen in heel Vlaanderen

Niet alleen in Antwerpen, ook in de rest van Vlaanderen stijgt de vraag naar ligplaatsen voor woonboten sterk. Momenteel telt Vlaanderen bijna driehonderd woonboten. Het leeuwendeel bevindt zich in Oost- en West-Vlaanderen, waar de

NV Waterwegen en Zeekanaal 238 vergunde woonboten telt. Drie jaar geleden waren dat er nog maar 120. In Gent alleen al liggen 140 boten.

Nv De Scheepvaart, die het Albertkanaal en zijn vertakkingen in Limburg en Antwerpen beheert,

heeft een dertigtal vergunde woonboten liggen en in het Zennegat en Leuven telt men er vijftien. Met de vier vergunningen die Antwerpen wil uitreiken zullen in Vlaanderen dus in totaal 287 woonboten legaal liggen. Het aantal illegale boten is onbekend.

FOTO CATHY VAN INGELGHEM

■ **Waes in zijn woonboot: 'Ik wil niet verhuizen, we hebben hier ons leven opgebouwd.'**

Autoriteiten tegenover waterbewoners

Vlaanderen neemt Nederlandse aanpak over

Van onze buitenlandse correspondent in Vlaanderen, België

Hasselt, 1 november – **België, dat zijn positieve beeld onder meer dankt aan zijn bieren en bonbons, dreigt nu ook een negatief beeld te krijgen wegens zijn boten, en meer speciaal de woonboten in Vlaanderen. Het lijkt erop dat de Vlaamse overheden het Nederlandse beleid gaan overnemen.**

Dat mensen hun eigen woonvorm kiezen, is in België bekend. De Belgen bouwen bij voorkeur hun eigen huis, en dat mag in geen enkel opzicht lijken op dat van de burens. Een rondrit door een willekeurige Belgische wijk is dan ook een lust voor het oog, als de kijker zich tenminste beperkt tot de huizen en een blik op de tuinen vermijdt.

Dat er ook mensen zijn die op water willen wonen, is in dit land een zodanig onbekend fenomeen, dat de autoriteiten door een grote schrik worden bevangen. Wonen op water is een verschijnsel dat bestreden moet worden of, als dat niet mogelijk is, tenminste moet worden tegengewerkt. Daar waar de bestuurders een stok achter de deur hebben in de vorm van een ruimtelijke reorganisatie, wordt het wonen op water dan ook zo goed als onmogelijk gemaakt. Het bijgaande verhaal van tv-maker Tom Waes is daarvan een schrijnend voorbeeld.

Er is derhalve een zware taak weggelegd voor de VWZ. Deze vereniging zal zich op Europees niveau moeten gaan inzetten voor waterbewoners, al was het maar om te voorkomen dat autoriteiten in andere Europese landen het Nederlandse beleid overnemen. De VWZ heeft de plicht aan bestuurders te laten zien dat het ook anders kan, en dat wonen op water een volwaardige woonvorm is. Een verwijzing naar de klimaatverandering, de stijging van de zeespiegel en van het binnenlandse waterniveau zal in het debat over wonen op water mede een rol spelen.

Wie voor kwaliteit kiest ...

Spruyt

ARKENBOUW

Windas 6, 8441 RC Heerenveen

Bel vrijblijvend voor informatie: 0513-671284

schippfelt

verzekeringen

pensioenen

hypotheken

financieringen

ONAFHANKELIJK SPECIALIST

in woonbootverzekeringen en woonboothypotheke.

- verzekeringen afgestemd op woonschepen
- alle SPECIFIEKE risico's van woonschepen verzekerd
- concurrerende premie
- ALLE mogelijke hypotheekvormen
- persoonlijke benadering
- als lid NVA onafhankelijk

MEER WETEN ? BEL, FAX OF E-MAIL ONS!

hogeweg 14 1098 cb amsterdam telefoon 020 - 69 31 042 fax 020 - 66 82 991 postbank 16 82 44 bank 46 80 75 518 email schippfelt@atriserv.nl

KWALITEITCASCO'S VOOR DE ARKENBOUW!

Productieadres (alleen op afspraak):
Loswal
7772 TT Hardenberg

Correspondentieadres:
Schoenerstraat 7
8301 AV Emmeloord
Tel: 0527 252278
Fax: 0527 252277

E-mail: info@betoncasco.nl

HERCULES
Beton casco

CAPAAN & FALKEISEN

Scheepsmakelaardij

taxaties

maritiem advies

makelaardij

beëdigd taxateurs

Overdiemerweg 18
1111 PN Diemen
telefoon 020 4700800
fax 020 4700801
mobiel 06 55712142
e-mail: info@cafa.nl
internet: www.cafa.nl

CAP BOAT SERVICE
sinds 1973

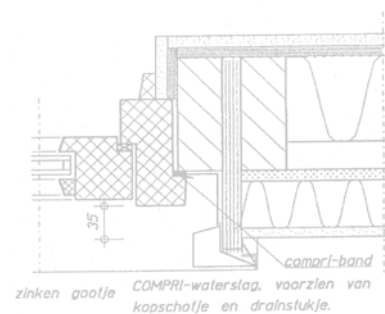
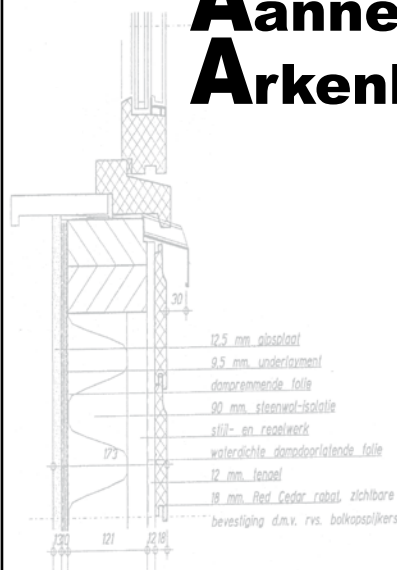

WATER
WONEN

J.H. Ardesch B.V.

Aannemersbedrijf Arkenbouw

Wij geven vorm aan uw water-woon-wensen.

Aannemersbedrijf Ardesch is een van de veelbelovende arkenbouwers van deze tijd.

Met het uit 1931 stammende Hammer bouwbedrijf als basis bouwen we op een perfecte locatie in Hardenberg woonarken in diverse maten en uitvoeringen.

Met een team van vakmensen werken we dagelijks geheel op specificatie van onze opdrachtgevers aan 2 arken met een doorlooptijd van 14 tot 16 weken na de werkvoorbereiding.

Een groot, ruim en overdekt droogdok geeft ons de gelegenheid het gehele jaar door los van de weersinvloeden te werken aan uw specifieke ideeën.

Wij begrijpen dat dit slechts een oppervlakkige kennismaking is en geven u daarom met klem aan: Heeft u bouw- of verbouwplannen maak dan gerust een afspraak met ons.

Maar ook:

Als deze advertentie u gewoon nieuwsgierig heeft gemaakt bent u van harte welkom.

Maak dan vrijblijvend een afspraak voor een nader gesprek of voor een bezoek aan onze bouwlocatie te Hardenberg u kunt ook de website bekijken.

Het is beslist de moeite waard.

Met vriendelijke Groet,

Herman Ardesch.

Ommerweg 2 7683 AX Den Ham
Postbus 51 7683 ZH Den Ham
Tel. 0546 - 672712
Fax. 0546 - 672069
Email: herman.ardesch@planet.nl
Website: www.ardesch.com

Redactie:

Marije van den Hoek, Dave Schmalz,
Ellen Walhuis, Helga van Wegen.

Verder werkten mee:
Henk Vermaat en Frans Beijer.

De VWZ Nieuwsbrief is een uitgave van de
Vereniging Woonschepen Zuid.

Het correspondentieadres van de Vereniging is:
Ijsbaanpad 74E, 1076 CW Amsterdam

website: www.vwz-amsterdam.nl

e-mailadres redactie:

nieuwsbrief@vwz-amsterdam.nl

e-mailadres bestuur:

vwz-bestuur@vwz-amsterdam.nl

e-mailadres website:

website@vwz-amsterdam.nl

e-mailadres Lieve Wilbert:

wilbert@vwz-amsterdam.nl

Voor commerciële advertenties kunt u contact
opnemen met Dave Schmalz, Ijsbaanpad 62 E,
1076 CW Amsterdam

e-mailadres: dave@vwz-amsterdam.nl

Kleine advertenties van VWZ-leden zijn gratis.

MARCEL

HAARMODE
voor hem en haar

Stadionweg 287
Hoek Stadionplein
Amsterdam
Tel. 020 - 6 79 90 11
Donderdagavond open

Hans Willemssen Adviesbureau Woonarken Nederland

Bemiddeling bij:

*Aan- en verkoop
Financieringen
Taxatie en Bouwbegeleiding*

*Hans Willemssen
Adviesbureau Woonarken Nederland*

*Lange Muiderweg 530-s 1382 LC Weesp
Telefoon 0294 - 450752 Telefax 0294 - 450751
Mobiel 06 - 53660559*

www.awn.nl